

Álom volt?

Mindig álmodunk, csak az a kérdés, hogy erre emlékezünk-e? Egyszer rosszat, máskor szépet. Többnyire azonnal elfelejtjük mégis.

A mostani álmomra viszont kifejezetten emlékszem.

Éjjel volt már bőven, mikor lefeküdtem aludni. Hamarosan egy sötét erdő közepében találtam magamat. Ismerős volt. Utoljára néhány éve jártam itt. Akkor sem láttam szinte semmit, és eltévedtem. Nappal volt, ám félttem, hiszen azt hittem: beesteledett. Pedig csak a sűrű lombok takarták el az egyetlen fényforrást. Életem legrosszabb napjaként gondolok rá.

De a mostani csak álom ...

Körülnéztem, hogy mit is keresek itt. Válaszok helyett azonban halk lombsusogást hallottam. Hazafelé akartam venni az irányt, amikor egyszeriben lesokkoltam. A lábaim nem mozdultak. Nem értettem, mi történik. Lépní akartam, ám csak az eszem engedelmeskedett. A testem nem.

Némi idő után észrevettem egy fénylő szempárt. Majd egy farkast. Sőt, nem egyet, hanem egy farkát! Legalább ötven állat mozgott elől-hátul. Közeledtek felém.

Ekkor megszólalt egy emberi hang.

- Szerintem felfelé is érdemes néha nézni! –

Feltekintettem oda, ahonnan a hangot véltem hallani. Az egyik ágon egy lány csimpaszkodott. Felhúzott magához, kimentve onnan.

- Ne a múltban élj! A holnapra készülj fel! Előre nézz, ne hátra! – suttogta.

Ekkor az álom egy csapásra véget ért. Mintha tévénézés közben áramszünet lenne.

Ez az álom tanított nekem elsőként valamit.

Mikor felébredtem, még sötét volt, de reggelre mindent megértettem.

Szakály Mirabel 8.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola